

kom. Men saa har hun da vist valgt den efter Deres Smag. Har hun ikke talt om det?"

„Næ, ... det husker jeg i hvert Tilfælde ikke.“

„Saa skal det altsaa være en Overraskelse.“

Per svarede ingenting. Han var pludselig bleven fraværende, helt borte i sine Tanker, mens han stirrede paa hende med et Blik, der var saa meget mere talende. Alt, hvad han endnu havde tilbage af Oprørsaand og Fribytterlyst, rejste sig i ham under Indtrykket af hendes Legemes Pragt. Ogsaa hans onde Lune, den Utilfredshed med sig selv, som han gerne vilde skjule for Eftertanken, æggede ham op til at tumle ud i et nyt Eventyr. Han droges til hende som til det Bedøvelsesmiddel, han nu igen trængte til for at faa sit Sind i Ligevægt; og han følte, at netop *hun* vilde kunne iskænke en saadan stærk og hidsende Selvforglemmelsens Drik, som nu behøvedes. Hensynet til Jakobe maatte her vige. Hun havde jo selv givet ham Anvisningen. Vilde man Maalet, maatte man ogsaa ville Midlet.

Han havde efter Tjenestefolkenes Bortgang paany nærmet sig Nanny. Idet han atter gav sig til at tale om Rom og om deres Afsked der, lagde han helt fortroligt en Haand op paa Sofaryggen bagved hende. Og nu gik det hende som hin Dag paa Køreturen over Janiculus: denne uventet dristige Tilnærmelse gjorde hende igen mindre sikker paa sig selv, og hun flyttede sig uroligt paa Sædet.

Der var desuden noget i hans Blik, der vakte Erindringen om en Drøm, hun havde haft en Nat under Hjemrejsen fra Italien, ... en af disse sære, uhyggelige, vellystfulde Drømme, hvoraf hun altid vaagnede med en forfærdelig Hovedpine. Hun havde et Par Dage forinden besøgt en zoologisk Have og været meget optaget af en stor, gulflammet Tiger. Denne kom nu krybende over Gulvet hen til hendes Seng og gav sig til at lege med hende og stryge sig kælent op ad hende med sin bløde Pels. Tilsidst lagde den sig med hele sin Vægt paa hendes Bryst; og pludselig genkendte hun i Dyrets Øjne Pers stirrende Blik ...

„Kan De huske, at der faldt en Rose ud af Deres Buket, dengang Toget kørte?“ spurgte Per. „Jeg tog den op og gemte den, og jeg har den endnu.“

„Herregud! Den var saamænd ikke saa megen Stads værd.“

„Det kommer dog an paa. — Den faldt i al Fald fra to saa nydelige Hænder.“